

Posudek diplomové práce Magdaleny Kuntové „Herecká tvorba: Odstup a ztotožnění“

Předloženou práci pokládám za výjimečnou, vymykající se z obvyklé úrovně. Není jen kultivovaně a na úrovni splněným úkolem, který prokazuje, že budoucí absolvent je schopen svou práci reflektovat a tedy i vědomě tvořit. Lze ji vnímat i jako příběh zrání, vyprávěný s velkou odvahou být osobní, který má i svou literární hodnotu..

Magdalenu si pamatuji od prvního kola přijímacích zkoušek. Odlišovala se. Už tehdy projevila svůj koncepční přístup, zaujala nadhledem, ironií, humorem. I během studia přistupovala ke každému úkolu, roli, postavě s jasným názorem, opřeným o svědomitou domácí přípravu. Zdálo by se tedy, že bude tendovat k diderotovskému konceptu odstupu, racionálně kontrolované tvorby. Chtělo by se málem říci, že pravý opak je pravdou. Magdalena po sobě vyžaduje absolutní pravdivost, kterou nachází – podle ní ve vzácných okamžicích -totálního ztotožnění. Její diplomová práce je svého druhu dokladem, že problém odstupu a ztotožnění nepostihuje pouhá polarizace.

V první části diplomové práce se diplomantka věnuje základní charakterizaci principů Denise Diderota a K. S. Stanislavského. V dalších kapitolách analyzuje svou práci na 3 rolích - Ilsy z Wedekindova „Pročitnut í jara“, Andrey ze „Žranice“ Bondyho, Skaly, Marie z Bergmanovy adaptace „Šepoty a výkřiky“.

Role Ilsy byla Magdaleniným jednoznačným úspěchem. Strategií vedení práce bylo, aby se jí zabývala právě proto. Psala o ní sice již v bakalářské práci, ale protože znám Magdaleninu zodpovědnost, byla jsem si jista, že to dokáže znovu a jinak. To se sice potvrdilo, ale nebyla by to ani ona, aby neprohloubila svou sebekritiku. Úspěšná klauzura se reprízovala další dva roky a Magdalena měla pocit, že nenachází stav původního ztotožnění. „Moje posedlost cítit věci upřímně a minimálně na sto procent se mi v tomto případě vymstila, jak nejvíc mohla. Jako kdybych potřebovala projít zkouškou ohněm při každé repríze. Bez překonávání sebe sama při každé repríze, jsem se necítila hodna vůbec na jevišti stát.“

O roli Andrey diplomantka píše: „ Díky Žranici jsem se naučila, že partnerská souhra na jevišti je často důležitější než individualistický přístup.“ Popisuje, jak se postupně učila upouštět od svých, jak sama píše, „ konstruktů“ a být jen týmovým spoluhráčem.“ A dále: „Potlačovala jsem na jevišti svoje ego, které mě běžně chránilo. Nevymezovala jsem se, ale učila se cítit být součástí, být j e d e n. Jeden se všemi.“

Zkoušení Bergmanovy adaptace nebylo jednoduché. O podobu své role zápasili všichni, protože pojetí inscenace bylo nikoli reálně, konkrétně zakotvené. Leckdo by se spokojil s popisem všeho, co nefungovalo, jak mělo, komu se, co nevedlo, co všechno optimálnímu výsledku bránilo. Magdalena sice vnímá kontext, ale vlastní zápas o pravdivost postavy Marie míří do sebe, autorka vlastním psaním riskuje, že se doví i to, co nechtěla. Až odzbrojující zdá se její zjištění, že nedokázala být v určité situaci pravdivá (ztotožněná s postavou), protože si nedokázala přiznat temnější stranu sama sebe. Sebeanalytický koncept, vyjevující zralost i zranitelnost, je originálním vkladem této práce.

Diplomová práce Magdaleny Kuntové je po formální i obsahové stránce nadstandartní. Diplomovou práci doporučuji k obhajobě.

Prof. PhDr. Daria Ullrichová

